

o tom, co se má se slevou v takovém případě státi, nelze usuzovati na závazek žalovaného k doplacení slevy. Mimo to z dosud neúčinného ustanovení § 23 pátý odstavec zák. o pojišť. smlouvách čís. 501/17 ř. zák. v doslovu nařízení vlády čís. 652/19 sb. a n. vysvítá naopak, že závazek pojistníka k doplacení slev neplyne již o sobě z každé pojišťovací smlouvy, jinak by bylo zbytečné závazek ten stanoviti zákonem. Ani z dopisu žalovaného ze dne 29. října 1929 neplyne, že žalovaný byl toho mínění, že k doplacení slevy jest povinen, nýbrž vysvítá z něho jen tolik, že žalovaný žádal, by otázka ta zůstala prozatím nerozřešena, až si opatří nové auto a dá ho pojistiti u žalující pojišťovny. Neposkytují proto listiny vztahující se na pojištění proti povinnému ručení podkladu pro výklad, že smluvní strany měly v úmyslu ujednati závazek žalovaného k doplacení slev při předčasném zániku smlouvy. Avšak žalující strana opírala svůj nárok i o obchodní zvyklost, podle níž se prý slevy poskytnuté se zřetelem na delší smluvní dobu nahražují při předčasném zániku smlouvy. To jest ovšem důležitá pomůcka k vypátrání skutečného úmyslu stran. Neboť na žalující straně jest uzavření pojišťovací smlouvy obchodem podle čl. 271 čís. 3 zák. obch. a podle čl. 277 obch. zákona platí předpisy IV. knihy obch. zák. pro obě strany, tudíž i ustanovení čl. 270 obch. zák. o výkladu smluv a čl. 279 obch. zák. o obchodních zvyklostech. Any se nižší soudy touto otázkou nezabývaly, jest řízení kusé a vyžaduje doplnění i po důkazní stránce o tvrzené obchodní zvyklosti. Nevadí, že žalující strana nevytýkala ani v odvolání, že se prvý soud s touto otázkou nezabýval a že o tom neprovedl důkazy, nýbrž že se spokojila s poukazem na rozhodnutí nejv. soudu čís. 4713 sb. n. s., kde na základě obchodní zvyklosti byl pojistník odsouzen k doplacení slevy, neboť tím zřejmě trvala na obchodní zvyklosti, tvrdíc, že jest dokázána jednak všeobecnými podmínkami o pojištění proti havarii, jednak zmíněným rozhodnutím nejvyššího soudu. Tyto okolnosti ovšem nestačí k úsudku, že taková obchodní zvyklost tu jest; neboť uvedenými podmínkami jest prokázán jen smluvní nárok, jenž v souzeném případě, jak řečeno, není součástíkou smlouvy, a rozhodnutí čís. 4713 se týká jiného případu, v němž se pojišťovna opačně zavázala k vrácení premií v případě předčasného zrušení smlouvy, a mimo to jest obchodní zvyklost s výhradou § 364 c. ř. s. dokázati v každém jednotlivém případě zvláště, poněvadž jest to okolnost skutková. Rovněž není na překážku doplnění řízení, že žalobkyně nenabídla důkazy o tvrzené obchodní zvyklosti, neboť soud měl podle § 182 c. ř. s. ji přiměti k nabídnutí případných důkazů a po případě mohl i z úřadu o tom připustiti znalce, jak plyne z ustanovení §§ 183, čís. 4 a 351 c. s. ř.

Čís. 11197.

Spór o zaplacení t. zv. posunuté řepy (jež z množství jednou tovarnou zakoupeného byla přikázána druhé továrně), jest sporem, jenž vznikl ze smlouvy agenční (koaliční) a patří před rozhodčí soud společenstva cukrovarů v Praze.

Nejde o spor z koaliční (z agenční) smlouvy, žádáno-li zaplacení řepy, jež byla dodána podle smíru, třeba uzavřeného u agencie.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R II 234/31.)

Žalobní nárok na zaplacení 278.625 Kč odůvodnila žalující rafinerie cukru (akciová společnost) proti žalovanému cukrovaru (společnosti s r. o.) tím, že žalovaný jí dluží za tak zvanou posunutou řepu v kampani 1930 a 1931 237.140 Kč 55 hal. a za tak zvanou řepu dodanou z obcí K. a S. 41.485 Kč 50 hal. Soud první stolice vyhověl námitce nepřislušnosti a odmítl žalobu. Důvody: Žalovaná firma namítla, že podle ujednání stran patří rozhodnutí této rozepře před rozhodčí soud společenstva československých cukrovarů v Praze, a k odůvodnění této námítky uvedla tyto okolnosti, jež jsou veskrz nesporné, pokud nebude výslovně uvedeno, že jest tomu jinak. Obě strany rozepře jsou členy tak zvané Olomoucké agencie, jež se ustavila za účelem podpory pěstování a úpravy opatřování řepy a dělí se na dvě sekce. Do sekce A patří rolnické cukrovary, do sekce B patří živnostenské cukrovary. Obě sekce ujednaly tak zvanou agenční smlouvu dne 31. ledna 1921, která vyprší dnem 31. ledna 1933. Obě strany patří do sekce živnostenských cukrovarů. Podle § 7 agenční smlouvy stanoveno bylo pro každoroční sklizeň řepy obvodu celé agencie jako klíč pro vyrovnání množství řepy 9,557.000 q řepy, z čehož náleží sekci A 5,200.000 q netto a sekci B 4,357.000 q řepy. Je-li celková roční sklizeň větší než 9,557.000 q řepy, připadne z množství převyšujícího tuto sklizeň 45% sekci A a 55% sekci B. V každé sekci se pak jednotlivé firmy dělí o toto plus sklizně, a to podle § 8 řečené smlouvy určí představenstvo sekce každé továrně podíl, jenž jí náleží z celkového množství řepy, připadajícího na celou sekci. Toto rozdělování děje se tak, že pro každou továrnu byl stanoven určitý kontingent jako základ a tento kontingent činí pro žalující stranu 317.915 q řepy, pro žalovanou stranu 162.515 q řepy. Připadlo-li podle celkové roční sklizně na sekci B více než 4,357.000 q řepy, rozděluje sekce toto plus mezi jednotlivé své členy percentuelně podle její základny. Ony cukrovary, které mají řepy více než jim podle rozdělení přísluší, musí toto plus postoupiti jiným cukrovarům, a to v tom množství a za ty ceny, jak stanoví jednatelství Olomoucké agencie. Této řepě říká se pak řepa posunutá. Rozhodnutím ze dne 12. listopadu 1930 stanovila agencie, že za tuto posunutou řepu jest platiti za 100 q čisté váhy celkem 16 Kč 30 hal. a zároveň stanovila, že žalující strana má dodati žalované straně 14.548 q 50 kg řepy. Žalovaná strana však popírá, že obdržela toto množství posunuté řepy, a poukazuje k tomu, že podle § 18 agenční smlouvy rozhoduje o veškerých sporech mezi jednotlivými firmami agenčními shora uvedený rozhodčí soud. Nesporné jest, že tento odstavec v agenční smlouvě o rozhodčím soudu zní takto: O veškerých sporech vzniklých z této smlouvy buď mezi agencími nebo představenstvem jejím na straně jedné a některou agenční firmou se strany druhé, anebo mezi jednotlivými agenčními firmami, rozhoduje

s vyloučením právní cesty a jakéhokoliv odvolání soud společenstva československých cukrovarů v Praze. Rozhodčí soud může agenčním firmám, které představenstvo žaluje pro porušení agenční smlouvy, vedle výkonu v žalobě požadovaného, uložit ještě pokutu a to: Byla-li smlouva porušena bez zlého úmyslu a bez hrubého provinění pouze nedopatřením pořádkovou pokutu až do 1.000 Kč, v každém případě porušení. Jestliže však porušení smlouvy zakládá se na zlém úmyslu, anebo na hrubém provinění, konvencionální pokutu až do 10 Kč za každý metrický cent onoho množství řepy, kterého bylo porušením smlouvy neprávem nabyto, nebo jeho nepravé nabytí bylo zamýšleno. Všechny agenční firmy podrobí se rozhodnutí tohoto rozhodčího soudu, zřikající se jakéhokoliv právního prostředku. Žalobkyně vyvozuje z tohoto doslovu, že rozhodčí soud má rozhodovati jen, kdyby šlo o sporné názory stran co do výkladu smlouvy, a tvrdí, že v souzeném případě takového sporu není. Poukazuje k tomu, že ze smlouvy samé nelze dovozovati názor strany žalované, ježto prý se tato smlouva vůbec nevztahuje na poměry a na dodávky řepy mezi jednotlivými živnostenskými cukrovary. Avšak soud smlouvou zjistil, že toto tvrzení žalující firmy není v souladu se smlouvou, neboť v § 8 citované smlouvy se praví: »Sekce určí pro každou továrnu její podíl na množství řepy na sekci celkem připadající.« Zásadně se to musí dít tak, že se pro každou továrnu ustanoví určité množství řepy jako základ a v poměru součtu veškerých základů procentuální podíl. Číslice zprvu uvedená jest kontingentem každé továrny. Percentuální číslo jest kvotou, kterou každá továrna participuje na čistém množství sklizně každého roku, pokud se týče na čistém množství řepy každé sekci přidělené. Sám dotyčný § zní v nadpise: »Vyrovnání množství řepy uvnitř sekcí«, z čehož vidno, že se právě naopak, než jak žalobkyně tvrdí, vztahuje agenční smlouva i na poměry a dodávky řepy mezi jednotlivými živnostenskými cukrovary. Co se týče tak zvané dodané řepy z obcí K. a S., jest nesporné, že žalující strana a cukrovar H. jakožto členové Olomoucké agencie podali v předchozím roce na žalovanou stranu stížnost u předsednictva agencie Olomoucké, tvrdíce, že žalovaná strana neoprávněně kontrahuje řepu v S., K., H. a M. Obě sporné strany uznaly, že Olomoucká agencie má opatřovat pro své členy řepu, jak stanoveno v § 1 agenční smlouvy, a podrobily se neodvolatelně rozhodčímu soudu Olomoucké agencie. Nesporné jest, že věc byla vyřízena dohodou účastnících cukrovarů podle návrhu rozhodčích, takže nedošlo k nálezu rozhodčího soudu v pravém slova smyslu a že žalující strana ve smyslu této dohody dodala řepu z obcí K. a S. Jest však zjištěno protokolem o oné dohodě, že se cukrovar N. zavázal, že nebude v příštích letech kontrahovati ani přímo, ani nepřímo v obcích H., M., S. a K., že však obdrží každoročně v obci S. a K. 13.625% brutto přijaté řepy cukrovary H. a K. ze stanice M. za podmínek platných pro ten který rok pro oblast Olomoucké agencie. Nesporné jest, že Olomoucká agencie vydala pro oblast podmínky o prodeji cukrovky ze sklizně 1930 a 1931 a že v podmínkách těch jest, že ve všech sporech, jež vzniknou mezi tím kterým cukrovarem a dodavatelem řepy, rozho-

duje rozhodčí soud, do něhož jmenuje jednoho člena dodavatel řepy, druhého člena společenstvo československých cukrovarů a tito členové jmenují si předsedu. Žalobu jest podati kanceláři společenstva československých cukrovarů v Praze. Každá strana jest oprávněna předložiti spor řádnému soudu, nebyl-li spor rozhodnut rozhodčím soudem do třech měsíců po podání žaloby. Nesporné jest, že žalující strana ohledně zaplacení tak zvané řepy z obce K. a S. žalobu k rozhodčímu soudu nepodala. Na základě těchto nesporných okolností a na základě okolností, které byly zjištěny, jak shora uvedeno smlouvou agenční a protokolem o dohodě, došel soud k přesvědčení, že námitka nepřislušnosti řádných soudů jest těmi okolnostmi odůvodněna a proto žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřislušnosti soudu. Důvod y: Stěžovatelce jest přisvědčiti v tom, že prvý soud rozhodl o námitce nepřislušnosti mylně po stránce právní. Vyřkl totiž nepřislušnost, maje za to, že rozhodnouti o žalobním nároku přísluší rozhodčímu soudu, a to podstatně z toho důvodu, že prý i neplacení řepy, posunuté i dodané, jest považovati za případ porušení smlouvy, o níž jde. Při tom dává prvý soud důraz na to, že podle kompetenčních ustanovení smluvních rozhodčí soud rozhoduje o veškerých sporech vzniklých z této smlouvy atd. (§ 18 smlouvy agenční) aneb o všech sporech, které z této dohody o kontingent by vznikly atd. (§ 16 smlouvy koaliční), pokud se týče ve všech sporech, které z této smlouvy vzniknou atd. (oddíl IV. »Podmínek prodeje cukrovky pro oblast Olomoucké agencie sklizně 1930/31«). Proti tomu jest si předem ujasniti rozdíl mezi oběma dílčími nároky žalobkyně, totiž 1. pohledávkou 237.140 Kč za dodanou posunutou řepu v kampani 1930/31; 2. pohledávku 41.495 Kč 15 h za řepu dodanou z obcí K. a S. — Ad 1. Jen spor o tuto pohledávku bylo by lze, arci jen na prvý pohled, podřaditi pod kompetenční ustanovení smlouvy agenční (koaliční). Při bližším uvážení účelu a smyslu těchto smluv však vysvitne, že nejde ani tu o spor ze smlouvy agenční (koaliční). Účel smlouvy agenční je podpora pěstování a úprava opatřování řepy (§ 1), jak je to normováno v dalších ustanoveních §§ 2 až 9, při čemž § 8 má ovšem zásadní předpis o vyrovnání množství řepy uvnitř sekcí, kdežto § 9, jak z jeho doslovu jasně plyne, jedná o vyrovnání ceny mezi oběma sekcemi agencie (nikoliv tedy mezi jednotlivými továrnami, jak to mylně pojímá prvý soud). Obě sekce agencie jsou samosprávné (§ 2), i jest nesporno, že v sekci živnostenských cukrovarů, do níž obě strany náležejí, byla o vyrovnání množství řepy ujednána zvláštní dohoda o kontingent t. zv. koaliční smlouva ze dne 21. září 1920, prodloužená dodatkem ze dne 3. února 1921. Tato koaliční smlouva byla by tudíž pro vyrovnání posunuté řepy mezi živnostenskými cukrovary *lex specialis* na rozdíl od obecné smlouvy agenční jakožto *lex generalis*. Leč, ať už se otázka příslušnosti posoudí podle té neb oné z těchto smluv, nelze přehlédnouti, že mezi stranami není vůbec sporu o to, že žalobkyně měla — shodně s oběžníkem jednateleství agencie ze dne 12. listopadu 1930 — žalovanému cukrovaru dodati v kampani 1930/31 posunuté řepy celkem 14.548·50 q po 16·30 za 1 q. Přímým důvodem žalobního

nároku na zaplacení dodávky posunuté řepy není ani smlouva agenční ani koaliční, nýbrž konkrétní dodávka uskutečněná právě na podkladě těchto smluv; tato určitá dodávka posunuté řepy je sice konkrétním výronem smlouvy koaliční, ale proto ještě nelze směřovati tuto určitou smlouvu dodací s kolektivní smlouvou koaliční nebo dokonce agenční. Nejde tedy o spor » z této smlouvy« (agenční), »z této dohody o kontingent« (smlouvy koaliční), nejde, jak žalobkyně správně zdůrazňovala, o zásadní výklad té neb oné z obou řečených smluv (ovšem nejde ani o vyrovnání ceny mezi oběma sekcemi agencie). Na věci se nic nemění tím, že žalovaná firma popírá, že obdržela množství řepy v žalobě uvedené a podle rozhodnutí agencie z 12. listopadu 1930 jí nesporně patřící (ač, což je nápadné, nepopírá výši žalobního nároku), neboť i tu zase jde jen o spor z konkrétní smlouvy dodací, nikoliv o spor ze smlouvy agenční nebo koaliční. Při správném právním stanovisku nelze tedy na souzený spor o zaplacení dodávky posunuté řepy vůbec vztahovati příslušnost rozhodčího soudu, nýbrž platí tu, jako pro spory o soukromoprávních nárocích vůbec, příslušnost řádných soudů (§§ 1, 51 j. n.). Ad 2. Nelze-li za případ porušení smlouvy agenční nebo koaliční považovati nezaplacení dodávky posunuté řepy, tím méně jde o porušení té neb oné z obou řečených smluv při sporu o zaplacení řepy dodané z obcí K. a S. Jak jest totiž zjištěno, opírá se dodávka této řepy o zvláštní dohodu ujednanou mezi cukrovary H., K., V. a N. o kontrahování řepy v obcích K., S., H. a M. Ani tu není sporu o to, že žalující firma měla žalovanému cukrovaru dodati právě množství v žalobě uvedené. Je sice pravda, že měla řepa ta býti dodána »za podmínek platných pro ten který rok pro oblast Olomoucké agencie incl. přejímací výlohy plus event. manko k dodání během řepní kampaně«, ale z toho nelze ještě usuzovati, že spor o zaplacení této dodané řepy spadá pod příslušnost smírčího soudu, stanovenou v odst. IV. prodejových podmínek. Vždyť o příslušnosti rozhodčího soudu není v dohodě výslovného ustanovení (ač úmluva o rozsudím musí podle § 577 c. ř. s. býti zřízena písemně), a poukazem na podmínky prodeje cukrovky pro oblast Olomoucké agencie jsou podle souvislosti zjevně míněny jen dodací podmínky, cenové podmínky a vedlejší dávky (tedy oddíly I., II., III. podmínek příl. 4), jak tomu též svědčí slova »incl. přejímací výlohy plus event. manko k dodání během řepní kampaně«. Ostatně ani tu nejde o spor vzniklý »z této smlouvy« po smyslu buďsi § 18 smlouvy agenční, buďsi oddílu IV. podmínek prodeje cukrovky, zejména není sporu ani o dodací podmínky, ani o cenu ani o vedlejší dávky.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, pokud se týkalo zažalovaných 237.140 Kč, dovolacímu rekursu co do zažalovaných 41.485 Kč nevyhověl.

D ů v o d y:

Pravdu má dovolací rekurentka v tom, že rekursní soud nevyložil správně ustanovení smlouvy o rozhodčím soudě, obsažené v § 18 agenční smlouvy, a že neprávem uznal, že spor o zaplacení 237.140 Kč 55 h

nevznikl z této smlouvy. Prvý soud zastává názor, že jde o spor vzniklý z agenční smlouvy, poněvadž jde v něm o vyrovnání množství řepy mezi dvěma cukrovary živnostenské sekce, o němž jest řeč ve smlouvě a o němž má smlouva ustanovení. Při tom první soud zamítá názor, že rozhodčí soud byl zřízen jen pro případy, kde šlo o sporný výklad agenční smlouvy a že by v tom směru byl rozhodný úmysl stran, protože takový úmysl nebyl stranami projeven. Rekursní soud osvojil si opačný názor proto, že žalobním důvodem není prý smlouva agenční ani koaliční, nýbrž konkrétní dodávka řepy, uskutečněná na základě těchto smluv. Proto prý jde o spor z konkrétní smlouvy dodací a nejde o zásadní výklad smlouvy agenční nebo koaliční. Dovolací rekurentka právem vytýká, že ani žalobkyně ani ona netvrdila, že mezi stranami byla ujednána smlouva dodací o t. zv. »posunutou řepu« (zvláštní smlouva), a rekursní soud ocitá se proto v rozporu se spisy, vycházejí z předpokladu, že jde o spor z konkrétní smlouvy dodací, t. j. o spor ze zvláštní smlouvy vedle smlouvy agenční a koaliční. Podle přednesu stran šlo o řepu »posunutou«, jež podle agenční (koaliční) smlouvy byla z množství jednou továrnou zakoupeného přikázána továrně jiné. Že spory vznikající z toho, že jedné agenční továrně na úkor druhé bude přikázána řepa (posunutá), ať již šlo o dodání této řepy, o její zaplacení, o nároky ze správy neb o náhradu škody pro nesplnění, byly vyňaty z působnosti rozhodčího soudu, žalující strana ani sama nehájila. Spory takové mají základ ve smlouvách mezi cukrovary o opatřování řepy a o jejím rozdělení, jimiž jsou smlouvy agenční a koaliční, a proto vznikají z těchto smluv. Kdyby těchto smluv nebylo, nebylo by posunuté řepy, nebylo by sporu o jich smyslu a nebylo by ani sporu o zaplacení posunuté řepy. Proto jest spor o zaplacení tak zv. posunuté řepy sporem ze smlouvy agenční (koaliční). Při tom nezáleží na tom, zda se žádá o zaplacení z určité dodávky posunuté řepy, zda se žádá o to, by byla zaplacena řepa, jež v určitém množství a za určitou cenu podle oněch smluv byla dodána. Jde jen o to, je-li správným výklad (zastávaný žalující firmou a odvolacím soudem) úmyslu stran při ujednání rozhodčí smlouvy. Soud nemá podle § 914 obč. zák. a čl. 278 obch. zák. lpěti při výkladu smlouvy na slovech a má přihlížeti k úmyslu stran. Ale úmyslem stran ve smyslu oněch předpisů nelze rozuměti to, co si jedna z jednajících stran nebo někteří z jejích účastníků myslí zcela jednostranně, nýbrž rozuměti jest takovým úmyslem to, co obě (všechny) strany a účastníci zamýšlejí a jakého účelu tím chtějí dosáhnouti. Nerozhoduje tedy, zda některá ze zúčastněných smluvních stran chtěla určitému obsahu oné smlouvy, vyloženému podle její vůle a úmyslu, nýbrž záleží na tom, zda takový výklad odpovídá společné vůli a společnému účelu, jehož strany chtěly dosíci. Proto na tom nezáleží, jak agenční smlouvu vykládalo vedení olomoucké agencie, ano není ani tvrzeno, že si tento výklad osvojila žalovaná a že odpovídá vůli všech účastníků. Nižší soudy proto právem neuznaly za potřebné prováděti důkaz o tom, jaký výklad byl dáván smlouvě o rozhodčích soudech vedením olomoucké agencie. Výklad smlouvy jest v případě sporu věcí soudu. Ostatně i sama žalobkyně opírala svůj výklad hlavně o doslov

smlouvy. Ten však svědčí proti ní, jak bylo shora ukázáno. Proto námitka nepřislušnosti řádného soudu co do zaplacení tak zv. posunutě řepy jest odůvodněna a bylo dovolacímu rekursu v tomto směru vyhověno.

Jinak je tomu s příslušností řádného soudu pro spor o zaplacení 2.545·10 q řepy, dodané z obcí K. a S. Žalovaná neopřela tu námitku nepřislušnosti o smlouvu agenční nebo koaliční přímo, nýbrž o to, že žalující strana a cukrovar v H. jako členové olomoucké agencie podali u této agencie stížnost předsednictvu agencie z důvodu, že žalovaná neoprávněně kontrahuje řepu v uvedených obcích, že olomoucká agencie má opatřovati pro své členy řepu a že nálezem rozhodčího soudu agencie bylo stanoveno, že žalovaná není oprávněna kontrahovati řepu v oněch obcích, a uznáno, že žalující má dodati řepy kontrahované v obcích K. a S. 2.600 q pro žalovanou a že oněch sporných 2.545·10 q bylo dodáno na základě onoho nálezu, takže prý jde o dodávku řepy ve smyslu agenční smlouvy a spor o zaplacení patří prý z toho důvodu před rozhodčí soud společenstva cukrovarů v Praze. Žalovaná odůvodňovala námitku nepřislušnosti řádného soudu ještě tím, že, i kdyby tomu tak nebylo, že je žalovaná povinna dodati řepu podle podmínek stanovených pro dodávky olomoucké agencie a v těchto podmínkách jest ustanovení, že ve sporech, které vzniknou mezi cukrovarem a dodavatelem řepy, rozhoduje zvláštní rozhodčí soud. Naproti tomu žalující strana tvrdila, že sice došlo k jednání rozhodčího soudu agencie olomoucké o řepě neoprávněně kontrahované v oněch obcích, ježto šlo o porušení smlouvy koaliční, ale že věc byla vyřízena zvláštní dohodou, že jen pro další dodávání řepy z oněch obcí měly platiti podmínky stanovené olomouckou agencí a že proto nejde o porušení smlouvy agenční nebo koaliční. Dále uvedla žalující strana, že pro dodávky řepy podle podmínek agencie jest příslušný smírčí soud jen, kdyby šlo o výklad podmínek prodeje cukrovky ze sklizně z roku 1930/31 a o porušení těchto podmínek, nikoliv však pro všechny, tedy i jiné spory. Podle protokolu o dohodě mezi stranami zavázal se žalovaný cukrovar podle jakéhosi protokolu z roku 1896 nektrahovati v řečených obcích, ale kontrahoval roku 1922 v S., v roce 1928 v K., H. a M. Proti tomuto neoprávněnému postupu byla podána stížnost a při jednání o ní se strany dohodly tak, že se žalovaný cukrovar zavázal, že nebude přistě v oněch obcích řepu kontrahovati, nýbrž obdrží 13.625% řepy přijaté cukrovary v H. a v K. podle podmínek platných pro ten který rok pro oblast olomoucké agencie. V těchto podmínkách jsou uvedeny podmínky dodací a cenové pro pěstitele řepy a stanoveno v nich, že spory z této smlouvy rozhoduje rozhodčí soud. Ale v dohodě, podle níž byla řepa neoprávněně kontrahovaná dodána žalované straně, nebyla stanovena příslušnost rozhodčího soudu pro spory vzniklé z oné dohody, nýbrž odvoláno se jen na podmínky dodací. Nebylo tudíž ujednáno a ani zamýšleno, by spory mezi dvěma cukrovary z onoho smíru řešil rozhodčí soud, jehož jeden člen byl z řady cukrovarníků, ale druhý z řady pěstitelů řepy. Dovolávání se podmínek platných pro dodávky toho kterého roku v oblasti olomoucké agencie vztahovalo se zřejmě jen na způsob dodání a placení, nikoli na způsob

řešení sporu. Proto se žalovaná nemůže odvolávat na ony podmínky k odůvodnění příslušnosti rozhodčího soudu. V tomto případě nejde o spor ze smlouvy agenční nebo koaliční, nýbrž skutečně o spor ze zvláštní dohody, ujednané u agencie. Třeba by k této zvláštní dohodě zavdala podnět smlouva agenční a koaliční, a třeba bylo tehdy jednáno o porušení smlouvy z roku 1896 před rozhodčím soudem agencie, byla základem nároku žalující strany, by žalující cukrovar nekontrahoval v oněch obcích, a by žalovanému cukrovaru byla část řepy z nich dodána, zvláštní dohoda z roku 1896 a smír ujednaný u agencie. Strany dokonce ani neuváděly, že žalovanému cukrovaru bránila smlouva agenční nebo koaliční, by nekontrahoval řepu ve zmíněných obcích, a patrně kontrahování neodporovalo těmto smlouvám, zejména § 6 agenční smlouvy, an se kontingent řepní posunem řepy mezi cukrovary vyrovnal, nýbrž odporovalo kontrahování jiné smlouvě, totiž oné z roku 1896. Proto nejde nyní o spor z koaliční nebo z agenční smlouvy, ana žalobkyně žádá zaplacení řepy, kterou dodala podle smíru, třebas ujednaného u agencie. O sporech z tohoto smíru nebylo ani tvrzeno, že strany příslušnost rozhodčího soudu pro ně zvlášť ujednaly. V tomto směru tedy rekursní soud správně neuznal příslušnost rozhodčího soudu.

Čís. 11198.

Rovnoměrné uspokojení věřitelů ze všech vložek stížených simultánním zástavním právem předpokládá podle § 222, druhý odstavec, ex. ř. jen, by byly vydraženy všechny nemovitosti, na nichž vázne simultánně hypotekární pohledávka, nevyžaduje se však, by se tak stalo u téhož soudu a společně, aniž aby všechny simultánně zavazené nemovitosti patřily témuž vlastníku.

Použití § 222, třetí odstavec, ex. ř. nepředpokládá, by zadní věřitel, jenž obdržel méně, ježto simultánní věřitel byl uspokojen jen z jedné vložky, byl zajištěn zástavním právem v ostatních vložkách, aniž, aby v nich byl pro něho vložen náhradní nárok.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R II 248/31.)

Ve vložkách čís. 2 a 621 v Z. a ve vložkách čís. 93 a 292 v S. vázly simultánně pohledávky Spořitelny města R., a to pohledávka 300.000 Kč ve vložkách čís. 2 obce Z., čís. 93 a 292 obce S., pohledávky 65.000 Kč a 50.000 Kč ve vložkách čís. 2 a 621 obce Z., pak ve vložkách čís. 93 a 222 obce S. Všechny vložky byly v exekuční dražbě vydraženy. Z vložky čís. 2 a 621 v Z. byly úplně uspokojeny pohledávky Spořitelny města R. 65.000 Kč a z vložky čís. 2 v Z. pohledávka 50.000 Kč úplně a z téže vložky pohledávka 300.000 Kč částečně. Za pohledávkou Spořitelny města R. vázla ve vložce čís. 2 v Z. pohledávka firmy J. 108.900 Kč. V projednávané věci E 3445/30 jde o rozvrh nejvyššího podání za vložky čís. 93 a čís. 292 v S., k němuž přihlásila firma J. náhradní nárok 108.900 Kč. Vložky čís. 2 a 621 v Z. byly exekučně prodány u okresního soudu v R. pod E 238/30. Soud první stolice k odporu